

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 27.

Zdarma, děti do 10 let 50% sleva

23. května 2001

V POLSKU NA VODĚ

Stalo se

Sestup do Mariánského příkopu 10. 3.

Některým z nás se opět zastesklo po sportovní akci, při které si zúčastněný sáhne až na dno svých především fyzických sil.

V čem hra spočívala? Začnu trochu zešíroka. Asi všichni víme, že v Praze jezdí od poloviny sedmdesátých let metro. Všichni také víme, že má tři trasy, jezdí převážně pod zemí a má mnoho stanic. Málo kdo ale ví, která z těchto stanic je položená nejhlub pod povrchem země. Je to „Náměstí míru“ na trase A. Je 43,6 m hluboko a logicky má tedy i nejdelší eskalátory. Mariánský příkop je nejnižší přírodní místo na zemi. Nachází se v Tichém oceánu na sever od Austrálie a je 11 034 m hluboký. Hra spočívala v tom zdolat po schodech (eskalátorech) z vestibulu stanice do podchodu (pasáže) pod Náměstím míru tolikrát, abychom překonali převýšení Mariánského příkopu. Znamenalo to vyjít a sejít eskalátory 253krát. Eskalátory byly samozřejmě v pohybu a přirozeně jsme dolů sbíhali po těch co jedou dolů a stoupali jsme po těch co jedou nahoru. Pravidla udávala, že dolů se můžeme vozit, nahoru však musíme jít. Posádku „batiskafu“ tvořili maximálně 4 potápěči, kteří museli mít po dobu sestupu a výstupu potápěčskou výstroj (na hlavě potápěčské brýle) a od překonání převýšení 6000 metrů si museli svítit reflektory (příruční baterkou). Potápěči se v „ponořování“ štafetově střídali, zbytek posádky byl v podchodu metra, kde si posádka mohla na „mapě“ ověřovat počet jednotlivých sestupů.

Sraz měli všichni v podchodu na Náměstí míru již v 6:00 ráno, neboť se předpokládalo, že závod bude časově velmi náročný. Šest posádek pak začínalo v 6:30. *Jenom taková zmínka: Zajíc přišel opět pozdě, takže jsme byli nuceni začínat bez něho.* Počáteční plány a rozvahy o tom jak nejlépe šetřit silami, vzaly hned v úvodu za své. Všichni závodníci dolů po schodech uháněli jak vystřelení a schody v protisměru vybíhali. Brzy po startu naše posádka MOTORLET vedla. Síly sice pomalu ubývaly, tempo však nikoliv. Náš náskok se postupně zvětšoval. V poledne jsme vedli už o dobrých šest obrátů. Naši největší konkurenti, skupina která s námi zpočátku držela krok, byla, bohužel, složena jen ze tří členů a tak postupně zaostávala. Nakonec jsme v 14:14 zvítězili asi o 10 obrátek. Jako vítězové jsme obdrželi pohár s reliéfem Mariánského příkopu a pamětní lístky.

Přirozeně jsme byli značně vyčerpaní. Zkuste si ty schody seběhnout a vyběhnou v čase pod dvě minuty a pak to vynásobte třiašedesátkrát, což je počet obrátek připadající na jednoho potápěče. Ještě dobré čtyři dny po závodě jsem „cejtil“ svaly na nohou.

Příští rok se údajně chystá něco podobného. Prý na Petřínské rozhledně. Uvidíme co si pořadající vymyslí.

Pavel Drbal

Eskymáci v Suchdole

Letošní zimu jsme opět měli příležitost vyzkoušet si nácvik eskymáckého obratu v krytém a vyhřívaném bazénu v Praze Suchdole. Nabízela se tak příležitost posadit se do své lodě, v době kdy ostatním venku drkotaly zuby, něčemu se přiučit, popřípadě vyzkoušet jiné typy singl lodí. Myslím si, že základní pravidla obratu si osvojilo mnoho účastníků. Nyní už záleží pouze na nich, aby to, co pochytili v bazénu, vypilovali i na přírodní vodě.

Zlevněný vstup měli ti, co si chtěli v bazénu jen zaplavat. Platili polovic a dvě hodiny v bazénu bylo pro mnohé akorát. Někteří pak využili i služeb sauny.

Pokud to půjde, příští rok budeme eskymáky pořádat znovu.

Není to těžké. Stačí přijít na ten grif a pak trochu cviku....

Pavel Drbal

Orlice s Kajlovci

Od doby, co jsem začal na Orlici jezdit, je každým rokem horší a horší počasí. Letos byly mraky již po ránu velmi nízké a vzduch zaváněl deštěm. Netrvalo dlouho a kousek za Prahou se spustil liják.

V Chlumci nad Cidlinou nám autobus zastavil, abychom mohli naposledy doplnit zásoby jídla, někteří i pití. Zamířil na řeku Úpu. Pomalu přestávalo pršet. Úpa není těžká, vody bylo akorát na příjemnou jízdu. Cestou nás čekaly tři jezy. Deblovkáři dva z nich přenášeli, otrlí kajakáři je jeli. Protože na jiných řekách nebylo dost vody, dali jsme Úpu ještě jednou. Jet dvakrát stejnou vodu vede však k vymýšlení různých krávovin. Někteří z nás se pokusili vyprovokovat i plastohrádky. Na Viktorčínym jezu zaváhal Vraník. Pod jezem nezabral a válec si ho stáhnul k sobě. Seděl na vlně a byl by tam patrně dodnes, kdyby mu ze břehu nehodili házečku – lano, pomocí něhož se dostal z válce na klidnou vodu. U autobusu jsme se převlékli do suchého a zamířili jsme do Potštejnu, kde jsme měli zajištěné spaní v místní tělocvičně. Po příjezdu byla na náměstí objevena cukrárna a téměř vypleněna. Počasí nám opět ukázalo svoji odvrácenou tvář. Začalo pršet a nevypadalo to, že přestane. To nám však již nevadilo, neboť v místní hospodě jsme měli rezervovanou celou místnost a hostinský ani nestačil čepovat.

Ráno přšelo. Přšelo a byla zima. Přšelo tak, že někteří nechtěli ani na vodu a dali se do úplného vydrancování cukrárny. Ti otrlejší byli vyvezeni kousek za město a spluli si kousek Orlice. Před polednem jsme se převlékli a pod záminkou návštěvy

někákeho kulturního místa jsme vyrazili ku Praze. Na zámku v Doudlebech by jsme však museli dlouho čekat na průvodce a tak jsme uspěli až na zámku Karlova Koruna v Chlumci nad Cidlinou.

Pršet nakonec přestalo až v Praze. Počítám, že až za rok opět pojedu, použiju onu bájnou větu: „Hele, koukni, přestává pršet, začíná sněžit.“

Pavel Drbal

Vodácký zájezd do Polska

Tak a je to, Velikonoce jsou tu. Loňské vzpomínky na prosluněné svátky dávají tušit, že zájezd do Polska bude pohodový, prosluněný, prostě nádhera, opalovačka, jaro v plném proudu. Přípravy trochu kazí předpověď počasí, ale kdo by bral meteorology vážně.

Pohoda je pohoda a tak si beru na pátek dovolenou. Vyspím se, nakoupím, zabalím a v klidu odjedu na vázání lodí. Vše probíhá podle plánu až do doby, kdy vyjždím na nákup nových bot. Polákům musím ukázat, že nejsme žádní šupáci. Při odemykání auta lehce znejistím a při vstupu do obchodu se sportovním zbožím měním názor na meteorology. Šupák sem,

šupák tam, boty musí vydržet, kupuji nový spacák. Pro jistotu do -17°C. Přece jenom máme spát venku pod stanem a sníh padá už teď. Ještě že Denisa nejede. Budu se tudíž starat pouze o své omrzliny.

Vázání je za námi a vyjždíme. Slova se ujímá vedoucí výpravy: "Vázení, mluvil jsem s ambasadou a do Polska se nesmí dovážet žádné maso ani mléčné výrobky". Pohoda, zbývá mě láhev Fernetu, šiška chleba a tři Matonky. Po dojezdu do Frýdlantu probíhá v tělocvičně, jediném to plánovaném spaní pod střechem, balení potravin do spacáků, stanů, hydro tašek,.... Předpokládáme totiž, že celníci tyto úkryty neznají a my přežijeme. Ráno pak balíme a koulujeme se. Napadlo trochu sněhu a jízda na sever je o to zajímavější. A už jsou tady hranice. Celníci nevěřicně zírají a posílají nás dezinfikovat si boty a ruce. Teď lituji, že jsem si koupil spacák. Dezinfekci mám i v botě. Už to vypadá, že pojedeme, ale musíme ještě celníkům podrobně popsat plánovanou trasu. Asi nám nevěří a tuší nějakou zradu. Konečně přejíždíme hranice za Zajícova výkřiku: "A sekaná je v Polsku".

Okolo jedenácté se dostáváme k účelu naší výpravy. Dojíždíme do vesnice Parowa. Hokejka s Rádou a Zajícem zjišťují míru zdejší pohostinnosti a během jedné hodiny (ta nám bude později dost chybět) obstarávají tělocvičnu. Nevytopenou, ale pod střechem. Spacák jsem kupoval zbytečně? Omyl, teplota v tělocvičně není o moc vyšší než venku, ale neprší zde a nesněží. Večer dokonce zjistíme, že teče horká voda. Proti spaní pod stanem je to nadměrný luxus.

A teď již k vodáckým zážitkům. Chystáme se na říčku Czerna Wielka v úseku Póswietne - Kawalice. Hokejka hlásí:

"Jedná se o expediční plavbu neznámým lesním terénem bez přístupu autobusu. Je to asi 18, maximálně 20 km". Říčka vypadá

zajímavě, deblovka se zde sotva otočí, vody je však dost a poměrně to teče. Připravujeme se na pohodu. Na otázku "Jak to vypadá dál?" dostáváme od domorodkyně odpověď: "Niedobzie" (důraz klade na óó - to dle znalců znamená, že je to HÓÓÓDNĚ niedóóóbzie). A tak vyrážíme. První 2 km opravdu pohoda a fofr. Postupně se noříme do lesa. Mizí regulace. Sháním se po pile, chci zkrátit Vydru aby se nám vešla do meandrující řeky. Ještě však není všem problémům konec. Se Slimem se rychle dostáváme na vedoucí pozici. Zanedlouho potkáváme první padlý strom. Byl sice první, ale zdaleka ne poslední. Postupně získáváme na stromy názor, že přenáší pouze zbabělec a razíme ostatním cestu. Loď se plní bahnem, listím a větvemi. Již chápeme proč se jedná o expediční plavbu. V podjíždění větví a stromů získáváme na zručnosti a odvaze. Nakonec končíme názorem, že kam se vejdou borty, vejdemo se i my. To se nám však stane osudné. Podceňuji větev asi metr dvacet nad vodou a zůstávám na ní viset za vestu. Slim se škuje a kroutí, ale nakonec se kácí i s lodí do vody. V tu chvíli větev praská a já letím za ním. Byli jsme sice ve vodě první, ale ne poslední. Slim si pak koupele užívá ještě jednou, to když pod ním praská kláda na která si "bezpečně" poskakuje. Tentokrát si namáčí i kulicha a naše předsevzetí, že budeme pravidelně čekat na ostatní bleskem odchází. Ostatně stejně se na jedno místo nevejde víc než dvě až tři lodě. Razíme dalším deblovkám cestu ještě razantněji a hodí se na nás výrok Vladky s Vraníkem: "Rozjed' to, budeme spolu dělat křupi křup".

V 19.00 objevujeme se západem slunce autobus, s nadšením se převlíkáme, vážeme loď a vaříme čaj s kafem. Postupně vyslechneme další historky jako: Zip chvátající za zadákem, bohužel proti proudu. Pajda se zamrzlou špicdekou. Zajíc, který přiznává, že dětský oddíl přeci jenom něco umí.... (to

od něj ještě nikdo neslyšel). A další podobné hrůzy. Kupodivu všichni hodnotí akci jako zdařilou. V 19.45 dojíždí poslední loď a slavnostně si slibujeme, že na sebe budeme příště čekat. Řeka to prý zítra již dovolí. Upravujeme Hokejkův odhad z 18 km na 25-30 km. Meandry hold udělaly své.

Druhý den nás čeká řeka Kwisa v úseku Przejeslaw - Lawsova. Asi 15-17 km, tentokrát opravdu. Řeka svižně teče. Opět projíždíme neobydlenou krajinou, ale dvakrát se nám dostává luxusu zázemí autobusu. Slim zbaběle končí u druhé zastávky a tak dál jedu s Vraníkem. Asi tak po 1 km mu dochází, že je na háčku a přestává kontrovat. Sice přes něj nevidím, ale jedeme jako blesk. Dokonce cestou potkáváme bobry. Tedy bobry ne, ale to co od nich odpadlo. A to jak zepředu, tak i ze zadu. Cestou jsou dva jezy a někteří nadšenci se koupou. Tedy spíš cvakají. Dále pak pokračuji za praskotu namrzajícího oblečení. Večer je ve znamení nasávání tepla ve všech formách, volejbalu, košíkové a hry na kytaru.

V podělí jedem řeku Bóbr za přehradou pod kopcem Jelenia Góra. Vše vystihuje Zajícův výrok: "Je to řeka valivka". Vody je dost a tak jedeme jako namydlený blesk. Autobus pomalu nestačí přejíždět. Počasí je teplejší, zato však deštivější. Nakonec mráz, sníh a sluníčko, to vše tady již bylo. Našli se však tací kteří se již nechtěli namočit a šli část trasy pěšky. Chyba!!! V Polsku se v pondělí všichni navzájem polévají. Skupinky vyzbrojené kýbly s vodou bleskově uzavírají dočasné přátelství a s nadšením nahánějí pěší část naší výpravy. Před totálním promočením je zachraňuje pouze nevěřicné zjištění, že další cizinci jedou po vodě. Chvilé váhání útočníků napomáhá k rychlému ústupu a následnému opatrnému procházení obydlými částmi Polska. Těch naštěstí nebylo moc a tak nejmokřejší část výpravy přichází asi 15 minut po našem dojezdu.

Na závěr celé akce si ještě užijeme trochu deště při odvozování lodí a domlouváme se na další akci. Už aby byla.

Jička

Sázava 5. - 6. 5.

Zájezd se vyznačoval dvěma druhy vysokého stavu. Zaprvé to byl počet přihlášených lidí. Bylo jich přesně na plný autobus: 45. Za druhé to byl vysoký stav vody, který je znám jen za brzkého jarního tání.

Ráno se sešlo všech 45 účastníků u vleku a se zatajeným dechem jsme sledovali, zda se všechny lodě vejdou na vlek. Nahoře se vytvořil kopec plastových lodí, různě svázaných popruhy a cuky. Nakonec se vše vešlo. Splouvat jsme začali v Týnci u tábořiště. Sázava měla stav 130cm pro spodní úsek. Všechny jezy šly splout, což nebývá zvykem. Naobědvat jsme se mohli v Kamenném přívozu, kde byl přistaven autobus. Někteří se pak stavili v hospodě na Staré poště. Odpoledne se pokračovalo do Pikovic. Z dětského oddílu, který na jezích cvičil, se všichni pocvakali. Někteří i vícekrát. Na noc jsme se přesunuli na louku do Zbořeného Kostelce.

Jestli někoho zaskočil sobotní vodní stav, pak v neděli ráno ho musel porazit. Přes noc pršelo, což se projevilo dalšími třiceti centimetry. Řeka připomínala tekoucí bahno. Jezy byly zalité a ztrácely se i křovíčka na březích. Voda se valila směrem k Davli. Vyráželo se přímo z našeho nocoviště. Někteří měli se stavem vody trochu problémy, vše ale jistili zkušenými vodáči. Autobus čekal opět v Kamenném přívozu, kde jsme se mohli najíst. Pak již všichni směřovali do Pikovic. Voda přímo vybízela k trénování, mnohým však již ze soboty nezbývaly síly. V Pikovicích jsme se mohli zahřát buď v cukrárně, nebo v místní hospodě. Navazování šlo dobře a tak jsme mohli být již před šestou u loděnice.

Zdá se, že zájezdy se začínají opět plnit. Pro vysoký počet přihlášených jsem musel dokonce několik lidí odřít. Těm, na které se nedostalo, můžu jen vzkázat: nezaoufajte, zájezdů na vodu se letos chystá ještě několik.

A do třetice:

V pondělí se toho moc nenadělá, v úterý volno, slovo dalo slovo a s Ájíkem a Zajícem jsem se rozjel na Sázavu znovu. Jen tak na odpoledne, na otočku. Z práce jsme šli dřív, fofrem pro věci, pro lodě a pak už míříme do Týnce. Sázava měla vyhlášený povodňový stupeň, vody bylo o dalších třicet čísel víc. Barva vody připomínala vodní tok kdesi v Africe nebo Jižní Americe. Jestli v neděli byly jezy zalité, teď některé již nebyly vidět úplně. Na vlnách se dalo krásně serfovát, začínaly se tvořit karfióly, které znám jen z Rakouska. Končily jsme unavení v Kamenném přívozu. Nejvíce z nás Ájík, který dvakrát krysil. Kdyby měla takový stav Sázava pořád, jezdil bych sem určitě častěji.

Pavel Drbal

Jak to bylo na dnu otevřených dveří ?

Jak bylo inzerováno v minulém čísle Občasníku, proběhl 8.5. den otevřených dveří v loděnici. Plánovaný začátek byl v 10. hodin a docela nás překvapilo, že první zájemci přišli již těsně před desátou. Každý příchozí návštěvník byl nejprve proveden prostory loděnice, seznámen s činností a po té měl několik možností na výběr. U plata se pořádaly projížďky na lodích, v klubovně se promítalo video z našich akcí a na volné ploše bylo možno si prohlédnout kroniky z dětských táborů. Přimo v centru travnaté plochy stál stan s občerstvením, kde bylo možno si koupit něco k pití, sušenku či špekáček a ten si vlastnoručně opéct na ohni. Zájemci přicházeli postupně, jako by se snad domluvili, že nám nebudou dělat v loděnici zácpu. Jen kolem poledne byla určitá pauza, což přisuzujeme nejen době oběda, ale i tomu, že se v tuto dobu nad Smíchovem přehnal dešťová přeháňka. V 18 hodin, když jsme naše „otevřené“ dveře zavírali, shodli jsme se na tom, že jsme to nedělali úplně zbytečně. Navštívilo nás totiž přibližně 55 lidí.

Radek Douděra

Irčo, co se tak křeníš?

O schůzce rodičů dětí z TOM

V březnu jsem si pozval rodiče dětí z mého oddílu do loděnice, aby věděli, co se pro jejich ratolesti připravuje. Z 27 rodičů se jich sešlo pouze 10, což je docela bída. Přesto si myslím, že schůzka měla smysl a budu ji pravidelně opakovat. Nebudu zde psát o čem všem jsme hovořili, chtěl bych vzkázat jen to podstatné. Vzhledem k nutné znalosti vodáckých a tábornických dovedností, potřebných k dobrému zvládnutí letního putovního tábora (LPT), je potřeba, aby se děti více účastnili akcí, na kterých tyto dovednosti získají. Proto jsem pro letošní rok stanovil tyto podmínky účasti na LPT: účast na alespoň dvou vodáckých víkendových zájezdech a alespoň 50% účasti pravidelných středečních tréninků.

Podmínky pro absolvování dalších LPT: účast alespoň na čtyřech vodáckých víkendových zájezdech a na třech ostatních víkendových zájezdech z toho jeden pěší. 60% středečních schůzek z toho alespoň dvě v bazénu a dvě „podzimní“ běhání. To vše v průběhu školního roku - od září do června.

V případě, že dítě navštěvuje ve středu odpolední školu, lze se domluvit na případných změnách. Víkendovým akcím však nebrání nic.

Děkuji tímto všem rodičům za pochopení.

Martin Kraml - Zajíc

Doufám.

Aneb jak jsem se stal málem majitelem psa

To jsme se vraceli takhle v sobotu, asi v půlce března, z našeho jednodenního putování. Ušli jsme necelých dvacet kilometrů, zkusili si orientaci v terénu a příjemně jsme zmokli. Do Prahy jsme měli dojet vlakem ze Stránčic. U pokladny jsem zakoupil lístek pro skupiny se slevou, poztrácel pár kováků, když se mi rozsypali peníze a praštil se o topení v čekárně. Vlak měl jet záhy, proto jsme se vydali ho vyhlížet na nástupiště.

Tam mě zaujal volně pobíhající pes, ovčák. Ihned jsem si vzpomněl na naše zákonodárce, a to nejen na naše, kteří hodlají přijmout nový zmedializovaný zákon, který postaví tuto skupinu psů na úroveň krvežíznivých lidojedů. Pes se procházel po nástupišti, občas někoho očuchal a šel zas dál. Rozhlédl jsem se a v duchu si říkal, že by si ho měl jeho majitel zavolat. Nikdo se k němu však nehlásil. Pantáček „žabí tlama“ vjížděl do stanice a pes stále pobíhal po kolejích. Bylo zřejmé, že majitel evidentně není v dosahu. Nastoupili jsme do vozu. Bavili jsme se o všem možném a sledovali ubíhající krajinu klidného sobotního odpoledne. Vlakovou pohodu náhle přerušil starší pán. Začal vykřikovat něco jako: „Čí je to pes?“ a ať si ho hned zavolá k sobě. Nikdo se však k tomu neměl. Starší pán trval na svém: „Čí je ten pes?“ Byl to ten ovčák z nástupiště. Škodolibě jsem mu k pobavení ostatních cestujících odpověděl: „Teď už je váš, pane.“ Starší pán už neříkal nic a jen taškou se ho snažil přinutit, aby ho pes přestal očuchávat. Po chvíli ho očuchávání omrzelo a tak se vydal vagonem. Došel až na konec, tam se otočil a šel zas zpátky. Pak zmizel. Objevila se však průvodčí: „Kde je ten pes? Nemáte někdo kus provazu?“ Proběhla vagonem a pospíchala za psem. Kouknul jsem do kapsy a vytáhl půl metru starého špagátu, kterým si přivazuju pláštěnku na opasek. Průvodčí mezitím psa chytila a hodlala ho předat výpravčímu na nejbližší zastávce. Vlak zastavil. Když výpravčí spatřil kolegyni jak táhne psa, málem mu vypadli oči z důlků. Udělal krok dozadu a rukou gesto, jako když se mu snažíte vnutit něco odporného. Nemusel jsem slyšet, co si říkají. Pes putoval zpátky do vagonu. Nevydržel jsem a vydal jsem se se špagátem k průvodčí. Byla u druhých dveří. „Nevím co s ním bude,“ říkala, „asi ho na konečný vyhodím, když ho výpravčí

nepřevzal.“ Dozvěděl jsem se, že to byla jeho povinnost. Nabídl jsem se, že s ním v Hostivaři vystoupím. V Dolních Měcholupech je prý útulek. Nevím sice kde, ale to se zjistí. Jela se mnou Hanka, moje láska, která studuje veterinární školu. Pes byl hezký ovčák, tak dvouletý, udržovaný, vypadal klidně a přátelsky. Nák to dopadne.

Na nádraží v Hostivaři jsem nejprve poprosil o kus provazu. Výpravčí nejprve hloupě koukal a pak mi přinesl provázek na vázání balíčků. Zakoulel jsem očima a pěkně mu „poděkoval“. No co, zavolám na Městskou policii, ta má přeci pod palcem odchyťovou službu, poraděj mi. Myslel jsem si. Naivně. Rozhovor s policistou trval snad deset minut a celou dobu jsem si myslel, že ten na druhém „konci drátu“ si ze mě dělá srandu, nebo to je úplněj tupec. Nepamatuji se už co přesně říkal, v hlavě mi zůstali jen nejsilnější okamžiky. „A kde jste teď?“ ptal se mě asi po páté. „Na nádraží v Hostivaři.“ „A tam jste toho psa chytil?“ „Já jsem ho nechytal. On se k nám přidal“ „Kde přesně?“ „No, on nastoupil na nádraží ve Stránčicích.“ „A proč jste s ním nevystoupil?“ „???“ „To je věc stránčické policie.“ „Ve Stránčicích je taky Městská policie?“ „Nevím, ale je to jejich věc.“ „No jo, ale já jsem teď v Hostivaři.“ „A nemůžete ho odvést zpátky?“ „???“ „Já pro vás teď nemůžu nic udělat.“ „Máte přeci pravomoc poslat sem odchyťovou službu.“ „Ano, ale ta je v Tróji a vy jste v Hostivaři.“ „???“. Mají přece nějaké auto.“ „Hm, no to jo, ale vy jste v Hostivaři, to máte blíž do Měcholup. Měl byste ho odvést tam.“ Nechápal jsem to. Vzpomněl jsem si na Hančinu kamarádku. Ta je z Petrovic, má taky psa, respektive košík a vodítko, a hlavně to tu zná. Zavolať jsem jí a psovi nabídl svoji svačinu. V tu ránu jsem byl jeho největší kamarád. Kristína přijela za chvíli i se svým tátou. Do útulku to byl jen kousek. Naše patálie tím však neskončili. „Máme plno,“ prohlásila paní ve dveřích, „je nám líto.“ Nechápatě jsem na ní koukal. „A to si ho jako teď mám vzít se sebou na večeri?“ Pan Mařík však byl razantnější. Asi už má zkušenosti. Vnutil se dovnitř a po téměř hodinovém vyjednávání si byli ochotni psa nechat.

Teda nejsem žádnéj ochránce zvířat. Nikdy jsem do žádný takový organizace nepřispíval, protestů za kožichy jsem se neúčastnil, Kubišovou v televizi přepínám. Zvířata mám rád spíš z pohledu strávníka, ale poprvé v životě jsem mohl zjistit, jak u nás fungují některé instituce, když je člověk potřebuje. Nejvíc mě však vytočila naprostá neochota ze strany Městské policie. Vždyť přece funguje také z mých daní!!! Opět jsem si položil otázku, k čemu ji vlastně máme. Útulky jsou v Praze dva. Ten v Měcholupech je soukromý a plný. Ten druhý v Tróji je hrazen z městských peněz, tudíž také placený z mých daní. A také plný. Odchyťová služba která pod tento útulek spadá, jak jsem dle vysvětlení zjistil, dojíždí patrně jen do Holešovic, Bohnic, Dejvic a když mají náladu, možná dojedou na Prosek. Hostivař jim však rozhodně nevoní. Teď jen doufám, že až budu potřebovat pomoc já a ne „nějakej“ pes, dopadnu líp. Doufám.

Pavel Drbal

Nedalo mi to a před vydáním tohoto čísla jsem se do útulku v Měcholupech zajel podívat. Onoho zaběhlého ovčáka cestovatele si vyzvedl jeho majitel týden po tom, co jsme ho tam vnutili.

Ještě že jsem si ho na tu večeri nevezl.

Akce a zájezdy:

Cyklistický zájezd: Vlčí hora

Termín: 1. - 3. 6. 2001

Vedoucí zájezdu: Martin Kraml - Zajíc

Navazování: pátek 1. 6. 17:00 před loděnicí SK Motorlet

Odjezd: pátek 1. 6. 18:00 hod od loděnice SK Motorlet

Návrat: neděle 3. 6. 17:00 – 18:00 hod, k loděnici SK Motorlet
Ubytování: ubytovna ve Vlčí hoře (u Krásné Lípy), je nutno si vzít vlastní spacák. Jídla lze uvařit v kuchyňce.

Doprava: autobusem, kola se povevou na upraveném vleku.

Cena: - členové SK Motorlet: 400,-Kč

- nečlenové 450,-Kč

- členové TOM Motorlet 400,-Kč (s jídlem od sobotní snídaně)

- Po předložení platného průkazu KČT sleva 80,-Kč

Přihlášky a platby záloh vyřizuje Martin Kraml - Zajíc, tel: 72761721, 0608 519741. Jízdní kola vlastní. Cestou se nebude zastavovat na nákup.

Zájezd na vodu: Blanice

Termín: 16. - 17. 6. 2001

Vedoucí zájezdu: Tomáš Hocke

Navazování: sobota 16. 6. 7:00 před loděnicí SK Motorlet

Odjezd: sobota 16. 6. 7:30 hod od loděnice SK Motorlet

Návrat: neděle 17. 6. 18:00 – 19:00 hod, k loděnici SK Motorlet

Program: splutí řeky Blanice od přehrady Husinec (cíl dle nálady a času)

Obtížnost: WW I, WW II

Ubytování: v kempu, pod vlastním stanem

Stravování: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní snídaně), cestou se bude zastavovat na nákup.

Cena: - členové SK Motorlet: 320,-Kč

- nečlenové 370,-Kč

- členové TOM Motorlet 320,-Kč (s jídlem od sobotní snídaně)

Přihlášku na zájezd je možno získat v loděnici, na internetových stránkách SK Motorlet nebo u Tomáše Hockeho
Přihlásit se a zaplatit zálohu 250,-Kč je třeba do středy 13. 6.

Podmínky účasti na zájezdech

1. Předem stanovenou zálohu na zájezd je zapotřebí zaplatit nejpozději ve středu před zájezdem, není-li dáno jinak.
2. Při nedostavení se na zájezd se nevrací zaplacená záloha. Výjimkou je pouze předložení potvrzení od lékaře.
3. Každý čtvrtý autobusový zájezd, kterého se zúčastníte v daném kalendářním roce je zvýhodněn slevou ve výši 20% z ceny zájezdu - netýká se členů TOM.
4. Při dostavení se na zájezd bez předchozího ohlášení se účtuje přírůžka 50,-Kč.

Podmínky pro půjčování lodí

1. Lodě jsou půjčovány pouze na akce pořádané SK Motorlet.
2. O půjčení lodí je potřeba žádat nejméně jednu středu před akcí.
3. K lodí jsou případně zapůjčeny pádla, vesty a špric deky.
4. Při zapůjčení lodí se platí záloha 400 Kč a částka 100 Kč za zapůjčení lodí.
5. Při vracení lodí se zjišťují napáchané škody a strhává se částka ze zálohy dle rozsahu poškození. Pokud se vrátí poškozená loď, kterou dotyčný sám na vlastní náklady opraví dostane zpět 300Kč. Pokud loď neopraví, nedostane nic. Pokud loď totálně zničí, doplatí částku do ceny lodě stanovené při půjčování.
6. Zapůjčení lodí má na starosti vedoucí zájezdu po dohodě s výborem oddílu.

2001 v loděnici SK Motorlet u Tomáši Hockeho, tel: 0605 748142, práce 02/66 71 22 88, nebo večer domů 02/57327970.

Informace

Změna v programu! Z důvodu nově vyšetého travního porostu v areálu loděnice jsme bohužel nuceni zrušit červnové volejbalové odpoledne. Místo toho bude společenský večer s přednáškou o záchraně na tekoucích vodách, možná i vyprávění o Itálii a Švýcarsku. K opečení budou špekáčky, k pití nebude chybět pivo a pro Zajíce žbrďola.

- Výbor oddílu -

Od prosince 2000 je do loděnice nové telefonní číslo: 02/57321799.

- Výbor oddílu -

Vážení sběratelé všeho možného haraburdí. Jestliže jste našli doma, nebo víte o někom kdo se chystá vyhodit: pátky na líný tenis, badminton, stolní tenis, sítku na stolní tenis, nebo jiné použitelné sportovní předměty, nevyhazujte je, ale přineste nám je do loděnice. Určitě se u nás využijí.

- Výbor oddílu -

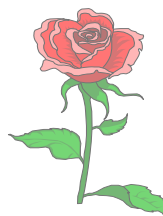
V červnu opět pojede TOM na letní putovní tábor na některou z našich řek. Letos to bude Ohře. Bližší informace získáte u Martina Kramla – Zajíce (tel: 0608 519741, 72761721).

- Martin Kraml – Zajíc -

Společenská rubrika

Nemoc zvaná svatba má na své pažbě další velký zářez.

23. června se náš kamarád, člen výboru naší loděnice

Tomáš Hocke Hokejska žení. Bere si svou lásku Petru.

At' spolu prožijí mnoho krásných chvil a jejich láska necht' jim dlouho vydrží.

- přátelé a kamarádi -

Inzerce

Prodám C1 laminát žluté barvy ve slušném stavu, drobná oprava nutná. Cena 1000 Kč. Radek Douděra 0604/467353.

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Motorlet. Šéfredaktor: Pavel Drbal; redakce: Martin Kraml, Jícha; foto: Jícha; korektor: Jaroslav Kraus. Toto číslo vyšlo dne 23. května 2001. Veškeré připomínky, příspěvky, nápady a krytyky zasílejte na adresu: Pavel Drbal, Trenčínská 24, Praha 4-Spořilov, 141 00. Příjem inzerce tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným. Vydala pochybná Swientkova společnost nákladem 120 výtisků.

Internetová adresa: <http://baf.cz/motorlet>

Email: motorlet@seznam.cz

